

OSHO

VERA, SUMNJA I FANATIZAM

Da li je neophodno verovati u nešto?

Biblioteka

BUĐENJE

OSHO

VERA, SUMNJA I FANATIZAM

Da li je neophodno verovati u nešto?

Leo commerce
Beograd, 2013

Sadržaj

<i>Uvod</i>	7
<i>Vera nije odgovor</i>	11
<i>U potrazi za spasenjem</i>	36
<i>Kretanje u nepoznato</i>	63
<i>Sumnja je kapija ka poverenju</i>	134
<i>Iz tame na svetlost</i>	147
<i>Epilog: Mir mora da igra, tišina mora da peva</i>	164

Uvod

Istina oslobađa – i ništa drugo. Sve ostalo stvara okov, teret. Istina se ne može naći intelektualnim naprezanjem, zato što istina nije teorija, ona je iskustvo. Da biste je znali, morate je doživeti – i baš tu milioni ljudi greše. Misle da će im u otkrivanju istine pomoći ako mogu da se drže nekog verovanja. Malo-pomalo, zadovoljavaju se verom, a vera nije istina. Ona je teorija o istini, kao da je neko odredio istinu samo rečima, pismima, doktrinama, dogmama; kao da je slepac poverovao da svetlost postoji ili da je gladan pročitao knjigu o kuvanju – veruje u ovo, veruje u ono, ali sve vreme ostaje gladan. To nije način da se utoli glad.

Istina je hrana. Čovek mora da je svari, da je apsorbuje; mora da joj dozvoli da mu cirkuliše kroz krv, da mu kuca u srcu. Istina mora da se apsorbuje u vaše organsko jedinstvo. Vera se ne apsorbuje, ona ostaje nepovezani fenomen.

Možete biti hindus, ali hinduizam ostaje samo intelektualni koncept. Možete biti hrišćanin ili musliman, ali to nisu organski delovi vašeg bića. Duboko unutra sumnja i dalje istrajava. Čuo sam jednu priču...

Titov, ruski kosmonaut, vratio se iz svemira i Nikita Hruščov privatno ga je pitao da li je tamo video nekoga. Priča se da je odgovorio: „Da, zaista sam video Boga“, na šta je Huščov prokomentarisao: „To već znam. Ali znaš koja je naša politika i zato nemoj nikome da kažeš“.

Kasnije je Titov bio s patrijarhom Ruske pravoslavne crkve. Patrijarh ga je pitao da li je video nekoga u svemiru. Titov je, veran svojim instrukcijama, odgovorio: „Ne, nije bilo nikoga“.

„To već znam“, odgovorio je crkveni lider, „ali znaš koja je naša politika i zato nemoj nikome da kažeš“.

Ispod vaše vere, ma šta ona bila, i dalje leži sumnja. Sumnja je u središtu, a vera je na obodu. Stoga vam je život, u suštini, određen sumnjom, a ne verom. Možete biti komunista, a ipak negde duboko istrajava sumnja. Možete biti katolik, hrišćanin, teista, ali duboko unutra i dalje tinja sumnja.

Video sam toliko ljudi koji pripadaju različitim verama, sektama, ali unutra vlada ista sumnja. A sumnja nije ni hinduistička ni hrišćanska ni muslimanska. Sumnja nije ni komunista ni anti-komunista. Sumnja je čista – jednostavno je sumnja. Za ovu čistu sumnju trebaće vam čisto poverenje.

Ovu čistu sumnju koja uz sebe nema pridev – hinduistička, hrišćanska, muslimanska – ne mogu uništiti hinduistički, hrišćanski, islamski koncepti, verovanja, teorije, filozofije. Šta može da se uradi s ovom sumnjom?

Pravi tragač nije u potrazi ni za kakvom verom da ga uteši. Ne, on pokušava da nađe neko dublje središte u sebi koje prevazilazi sumnju. To mora da se razume. Treba da uđete duboko u sopstveno biće do te mere živosti gde se sumnja ostavlja na obodu. Umesto da tako rade, ljudi nastavljaju da se drže svoje vere na

obodu, a sumnja ostaje duboko unutra. Mora da bude upravo suprotno.

Zađite dublje u svoje biće. Ne brinite za sumnju, zaobidite je. Pustite je da bude tu gde jeste! Ne pokušavajte da se zakopate u neko verovanje, ne budite noj. Suočite se sa sumnjom. Onda nastaje momenat u vašem biću... zato što u najdubljoj srži, u samom centru, postoji samo život. Kada dodirnete tu najdublju srž u sebi samome, sumnja je samo neka udaljena, periferna stvar. Može se odbaciti veoma lako. I nema potrebe da se hvatate ni za kakvu veru da biste je odbacili. Jednostavno, shvatate koliko je glupa. Uviđate koliko je suluda. Razumete da je sumnja bila destruktivna po čitav vaš život, da vam je neprestano erodirala biće koliko je bila otrovna. Jednostavno, uviđate činjenicu da je sumnja bila otrov i da vam nije dozvoljavala da slavite, da ste propustili veliku priliku. Prosto je odbacujete. I ne hvatate se neke vere umesto sumnje.

Pravi čovek od poverenja nema vere – on, jednostavno, ima poverenje zato što je spoznao koliko je život lep. I spoznao je koliko je život večan, bezvremen. Takav čovek spoznao je da se u njemu samom nalazi Carstvo Božje. Postaje car – i to ne car u običnom smislu reči, jer carstvo koje dolazi spolja samo je carstvo snova. Možete da budete kralj, ali bićete kralj u špilu karata ili, u najboljem slučaju, kralj Engleske. Ništa naročito vredno, samo lažni simbol koji ništa ne znači. Pravo carstvo je unutra. I ovo je najdivnije od svega: stalno ga nosite u sebi potpuno nesvesni, ne znajući kakvo blago nosite i koja su vam blaga na raspolaganju.

Religija nije potraga ni za kakvom verom. Religija je nastojanje da se sazna sam temelj sopstvenog bića, da se dodirne dno sopstvenog postojanja. To pronalaženje dna sopstvenog postojanja je ono na šta mislimo kada koristimo reč *istina*. Ona je egzistencijalna. Ona je iskustvo.

Vera nije odgovor

Voleo bih da svi budete gnostici, da dođete do tačke postojanja gde se odigravaju događaji koji prevazilaze reči, gde se jezik ostavlja daleko iza leđa, svetlosnim godinama daleko, gde ne postoji mogućnost da konceptualizujete svoje iskustvo.

Ne možete reći: „Bog jeste“, ne možete reći: „Bog nije“. Ne možete reći: „Ne mogu sve to da kažem“. Možete da čujete. A oni koji razumeju tišinu razumeće odgovor. Možete pomoći ljudima da dopru do tišine – to je ono što gnostici mogu da učine. Nazovite to meditacijom, svešću – to su samo imena, ali suštinski kvalitet je apsolutna tišina, da se ništa ne komeša u vama, da se u vama ništa ne koleba. I u takvom stanju nastupa božanstvenost. Svuda je. U vama je, izvan vas je.

Verujete li u Boga?

Ne verujem u verovanje. To prvo treba da se razume. Niko me ne pita: „Veruješ li u sunce? Veruješ li u mesec?“ Niko mi ne postavlja to pitanje. Milione ljudi sam upozao i trideset godina neprekidno sam odgovarao na hiljade pitanja. Niko me ne pita: „Veruješ li u ružu?“ Nema potrebe, vidite da ruža postoji ili da ne postoji. Treba verovati samo u fikcije, ne u činjenice.

Bog je najveća fikcija koju je čovek stvorio: zato morate da verujete u njega. A zašto čovek stvara fikciju Boga? Mora da postoji neka unutrašnja potreba. Ja nemam tu potrebu i zato nema ni pitanja, ali dozvolite mi da vam objasnim zašto ljudi veruju u Boga.

Važno je da se razume da ljudski um uvek traga za nekim značenjem u životu. Ako nema značenja, iznenada se pitate: *Pa... šta onda ja radim ovde? Čemu život? Zašto da nastavite da dišete? Zašto, onda, da sutra ponovo ustanete i prođete kroz istu rutinu – kafa, doručak, ista žena, ista deca, isti izveštačeni poljubac ženi. Potom ista kancelarija, isti posao. Padne večer i kod kuće vam je toliko dosadno. Zašto da stalno sve to radite? Um ima pitanje da li sve ovo ima nekog smisla ili samo vegetira.*

Dakle, čovek je bio u potrazi za značenjem. Stvorio je Boga kao fikciju da bi ispunio svoju potrebu za značenjem. Bez Boga svet postaje slučajan. Više nije tvorevina mudrog Boga, koji ga stvara radi vašeg razvoja, radi vašeg napretka ili radi nečega. Uklonite Boga i svet je slučajan, beznačajan. Um poseduje urođenu nesposobnost da živi s besmisлом, tako da stvara razne vrste fikcija – Boga, nirvanu, raj, život posle smrti – i tako pravi čitav sistem. Ali to je fikcija da bi se ispunila izvesna psihička potreba.

Ne mogu da kažem: „Bog postoji“, a ne mogu ni da kažem: „Bog ne postoji“. Za mene je to pitanje nevažno. To je samo fiktivna pojava. Moj posao sasvim je drugačiji.

Posao mi je da vam do te mere edukujem um da možete da živite besmislenim životom, a ipak na divan način.

Koje je značenje ruže ili oblaka koji leluja nebom? Ne postoji značenje, ali postoji izvanredna lepota. Nema značenja – reka nastavlja da teče. Ali postoji toliko radosti da je značenje suvišno! Osim ako osoba nije spremna da živi bez značenja, momenat po momenat, divno, blaženo, bez ikakvog razloga... I samo disanje je dovoljno! Zašto, pitali biste, i radi čega? Zašto pretvarate život u posao?